

The background of the cover is a light purple color. It features several line drawings: a two-story house with a chimney and a stone wall in the lower left; a boat with a red and white striped cabin and a yellow mast in the lower right; and several birds, including two large white seagulls with yellow beaks and feet, and several smaller black birds, scattered across the sky. The title 'Katie' is written in a large, yellow, cursive font at the top.

Katie

Kesä merellä

Voiko lomaromanssi
päätyä onnellisesti?

In the bottom left corner, there is a line drawing of a white dog, possibly a poodle, looking towards the right. In the bottom center, there is a line drawing of a black dog running. The author's name 'Fforde' is written in a large, yellow, cursive font, partially overlapping the dog illustrations.

Fforde

BAZAR

Kesä merellä

Suomentanut Pirjo Lintuniemi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Ensimmäinen painos
Suomentanut Pirjo Lintuniemi
Englanninkielinen alkuteos *A Summer at Sea*
© Katie Fforde Ltd, 2016

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-376-908-3

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Vic 32:lle, vuonna 1942 rakennetulle höyrylaiva
Clyde Pufferille, ja kätilö Mandylle.
Ilman teitä kahta tätä kirjaa ei olisi syntynyt.

Kiitokset

JÄTTIMÄISET KIITOKSET Nick ja Rachel Walkerille, höyrylaivan kunnossapitäjille ja ystävillemme jo neljäkymmenen vuoden ajan. Yhtä jättimäiset kiitokset myös Mandy Robothamille, joka uhrasi minulle anteliaasti aikaansa. Hän todella auttoi minua pujahtamaan kättilön nahkoihin, ja se oli aivan mahtavaa. Lisäkiitokset myös siitä, että autoit lapsenlapseni maailmaan. Parhaista yrityksistänne huolimatta olen varmasti tehnyt virheitä ja olen pahoillani niistä.

Kiitokset Alice ja Robert Walkerille, jotka myös auttoivat minua moninaisin tavoin. Alice menemällä naimisiin hurmaavassa Crinan Hotelissa ja Robert tutustuttamalla minut arvokkaisiin taideteoksiin. Kiitos Crinan Hotelille siitä, että valitsitte toiminnallenne maailman kauneimman paikan ja innoititte minua sijoittamaan kirjani tapahtumat kylääänne.

Kiitos inspiroivalle Jane Griffithsille, joka kertoi minulle Fair Isle -neuleista (ja joka neuloo upeita luomuksia), mutta jolla oli myös niin ihana talo, että minun oli pakko lainata se kirjaani.

Olen aina hyvin kiitollinen loistavalle agentilleni Bill Hamiltonille, mutta tällä kertaa olen entistä kiitollisempi,

koska hän ehdotti, että toisin kirjaani myös höyrylaivan (jonka hän oli nähnyt kyntävän merta täydellä höyryllä matkustaessaan Jura-saarelle). Päätin tehdä höyrypaatista kirjani tähden.

Kiitokseni myös Random Housen huikealle tiimille. Kustannustoimittajilleni Selina Walkerille, Georgina Hawtrey-Woorelle ja Francesca Pathakille – olette uskomattomia, innoittavia ja rauhoittavia riippuen siitä, mitä milloinkin tarvitsen. Loistavalle myyntitiimille: Aslan Byrne, Chris Turner, Ruth Tinham ja Emily Bromfield. Markkinoinnin Jen Doylelle, Vincent Kelleherille ja Sarah Ridleylle siitä, että innostitte ihmisiä ostamaan kirjani. Ja tuttuun tapaan kiitokset taitaville Charlotte Bushille ja Rose Tremlettille, Richenda Toddia unohtamatta. He ovat auttaneet minua aina, kun aivoni ovat tehneet tenän.

Prologi

EMILY JA SUSANNA, kättilö ja tuleva äiti, olivat asettuneet hiljaisina kynttilöiden valaisemaan huoneeseen. Kaikki sujui suunnitelmien mukaan. Toistaiseksi kaikki oli kuin suoraan oppikirjasta. Emily luotti siihen, ettei mikään menisi vikaan, ja kuten aina, hän kihelmöi innosta. Hän ei ikinä kyllästyisi auttamaan uutta pienokaista maailmaan.

Vaikka hän näytti rennolta odottaessaan synnytyksen etenemistä, hänen jokainen aistinsa oli valppaana. Hän kuuli avaimen kääntyvän ulko-oven lukossa ja ennätti eteiseen yhtä aikaa miehen kanssa. Hän otaksui tulijan olevan Susannan aviomies Ed, armeijan upseeri, joka oli ollut rykmenttinsä kanssa harjoituksissa ulkomailla. Emily oli ihmeissään, koska hän sen paremmin kuin Susannakaan ei ollut odottanut miehen palaavan näin pian.

”Olet varmaan Ed”, Emily aloitti. ”Miten hienoa, että pääsit tänne ajoissa. Susanna arveli, ettet ehtisi.” Mies näytti väsyneeltä. Hän oli varmasti matkustanut tuntikausia. Mies oli myös silmin nähden järkyttynyt. Todennäköisesti hän oli harmitellut koko kotimatkan sitä, että vaimo oli päättänyt valita hyvin erilaisen synnytystavan kuin mitä hän olisi halunnut.

”Missä Susanna on?” mies kysyi tylästi. ”Minun täytyy nähdä hänet!”

Emily tiesi, että hänen pitäisi pitää mies poissa vaimon luota, kunnes mies olisi rauhoittunut, koska kireys saattaisi helposti tarttua Susannaan. Emily seisoi synnytyshuoneen oven edessä. Hän ei yleensä estänyt tulevaa isää pääsemästä vaimonsa luo, mutta nyt tilanne oli poikkeuksellinen. Miehen piti ensin tyyntyä. Tämän ärtymys saattaisi vaikuttaa kaikkeen.

”Totta kai”, Emily vakuutti hymyillen ja kaikkein rauhoittavimmalla äänellään samalla kun mietti kuumeisesti, miten pitäisi miehen kaukana Susannasta. Sitten hän oivalsi. ”Mutta minun täytyy pyytää sinua pesemään kätesi ensin. Ja ehkä joisit kupillisen teetä matkasi jälkeen? Olet varmasti aivan uuvuksissa.” Mies tuskin tiesi, ettei puolisoa pyydetäisi ikinä tekemään mitään intiimiä, mutta käsien peseminen voisi olla rauhoittavaa.

Miestä ei kuitenkaan tyyntytelty noin vain. ”Kuulehan, Susanna tiesi, että halusin hänen synnyttävän lapsemme sairaalassa, joten siksi se, että sinä ja hän juonittelitte selkäni takana... Voin vain kuvitella, mitä isäni sanoisi!”

Emily tiesi asiakkaansa appiukosta. Mies oli jo eläkkeellä oleva synnytyksiin erikoistunut lääkäri ja hyvin vanhakantainen. Hän vastusti synnytyksessä kiivaasti kaikkea vähänkin ”luonnolliseen” viittaavaa eikä hyväksynyt mitään, missä naiset eivät maanneet selällään sairaalavuoteessa kaikki mahdolliset lääketieteelliset välineet ja aineet ympärillään. Miehen miniä Susanna ajatteli aivan toisin ja oli ollut melkein hyvillään tajuttuaan, ettei armeijan palveluksessa oleva

aviomies todennäköisesti pääsisi kotiin synnytyksen aikaan. Ediin kun isän opit olivat juurtuneet syvään.

”Voin vakuuttaa, ettei tässä ole minkäänlaista juonittelua. Eikä mitään tapahdu vähään aikaan. Sinulla on runsaasti aikaa siistiä ja nauttia teetä.” Emily hymyili taas. ”Menen katsomaan, miten Susanna voi.”

Edillä ei kuitenkaan ollut aikomustakaan siistiä tai rauhoittua. ”Et voi estää minua!” hän tokaisi. ”Velvollisuuteni on suojella vaimoani.”

Se, miltä mies halusi vaimoaan suojella, jäi epäselväksi, mutta hän oli hyvin itsepintainen. Hän oli työntämäisillään Emilyn sivuun, mutta hillitsi itsensä aivan viime hetkellä.

”Ei”, Emily toisti. ”Et voi mennä ennen kuin olet...” Hän vaikenä miettien, mitä voisi sanoa, jottei mies tömistelisi synnytyshuoneeseen kuin urosnorsu. ”Syönyt ja juonut jotakin. Sitten voit mennä.”

Emily palasi olohuoneeseen toivoen, ettei ollut kuulostanut liian lastenhoitajamaiselta. Heti Susannan nähtyään hän tajusi, ettei kaikki ollut enää samalla tavoin kuin hänen poistuessaan huoneesta. Nainen näytti maansa myyneeltä.

”Tämä ei taida nyt onnistuakaan. Hän pakottaa minut lähtemään sairaalaan.”

Emily avasi suunsa väittääkseen vastaan, mutta Ed oli työntynyt huoneeseen hänen vanavedessään.

”Susanna!” mies huudahti. ”Mitä helvettiä sinä olet saanut päähäsi?” Hän katsoi synnytyksallasta, joka oli toistaiseksi vain puolittain täynnä vettä, ja potkaisi sitä. ”Luojan tähden! Mitä tämä oikein on? Minkä järjettömän ajatuksen sinä nyt olet saanut päähäsi? Luulin, että sovimme perinteisestä synnytyksestä!”

Emily tiesi siitäkin. Susanna oli kertonut kaiken ensimmäisellä käyntikerralla.

”Emme me sopineet mistään. Sinä päätit siitä, mutta minä halusin näin”, Susanna tokaisi uhmakkaasti. ”Floran piti olla täällä minun seuranani, mutta hän sairastui. Tiesit, mitä mieltä minä olin. Halusin vain synnyttää lapseni täällä, kotona, Emilyn ja Floran kanssa.”

”No, ilman Floraa siitä ei tule mitään”, Ed totesi. Hän kuulosti helpottuneelta. ”Viedään sinut sairaalaan niin nopeasti kuin mahdollista, ja kaikki järjestyy.”

”Mutta Susanna haluaa synnyttää kotona”, Emily huomautti. Hän tiesi, ettei voittaisi tätä väittelyä, ei nyt, mutta hänen oli silti taisteltava.

”En halua Susannan tai lapsemme ottavan minkäänlaisia riskejä. Susanna tarvitsee täyden lääketieteellisen hoidon, ja sen hän myös saa.” Ed kääntyi vaimonsa puoleen. ”Tule, autan sinut autoon.”

Ennen kuin Emily ehti väittää enempää vastaan, oveen koputettiin.

”Lääkäri tulee”, Ed ilmoitti. ”Menen avaamaan oven.”

”Lääkäri?” Emily toisti. ”Miksi hän tänne tulee?”

”Kun tajusin kotimatalla, mitä oli tekeillä, soitin lääkärillemme siltä varalta, etten ehtisi ajoissa.”

Emily tajusi, että Susanna oli, ymmärrettävää kyllä, ilmoittanut miehelleen synnytyksen käynnistyneen. Sairaukset olivat vain olleet ikävät. Emily näet tiesi, kuka Susannan omalääkäri oli: Derek Gardner. Mies oli täällä uusi, mutta hänet tunnettiin jo lääketieteellisiä perinteitä syvästi kunnioittavana lääkärinä, mitä synnytyksiin tuli.

Ja niin muutaman minuutin kuluttua Derek Gardner asteli huoneeseen Ed kintereilläään. Lääkäri katsoi Emilyä kulmakarvat kohoten. ”Olisihan minun pitänyt arvata, että se olitte te!” Hänen katseensa osui neuleeseen, jota Emily oli neulonut, ennen kuin huolella suunniteltu synnytys oli keskeytetty. ”Ahaa! Huhut pitävät siis paikkansa! Miten voitte keskittyä synnyttävään naiseen, kun neulotte!”

Kysymys oli retorinen, joten Emily ei vaivautunut vastaamaan. Hän olisi kyllä voinut helposti selittää, miten neulominen itse asiassa auttoi häntä huolehtimaan synnyttävistä äideistä paremmin. Kun hänen käsillään oli töitä (ja hän neuloi vain hyvin yksinkertaisia asioita synnytystilanteissa) hänen korvansa olivat valppaammat, ja hän pystyi sanomaan saman tien, jos äidin tilassa tapahtui pienikin muutos ja se piti tarkistaa. Derek Gardner ei kuitenkaan ikinä ymmärtäisi sellaisia sävyeroja, vaikka Emily paasaisi tuntikausia.

”Tulehan, kultaseni”, Ed sanoi vaimolleen nyt lempeämmin. ”Viedään sinut sairaalaan, missä saat tarvitsemasi kivunlievityksen.”

Susannan supistukset olivat nyt tauonneet, ja Emily ihmetteli, miksi Ed ajatteli vaimon tarvitsevan kivunlievitystä. Emily tajusi kuitenkin hävinneensä taistelun.

Susanna katsoi Emilyä. ”Olen kamalan pahoillani. Luulin, että onnistuisimme.”

Ed oli tarttunut vaimonsa käsivarteen ja auttoi tätä parhaillaan pystyyn. ”Haen takkisi.”

”Hän tarvitsee myös viikonloppulaukkunsa”, Emily sanoi. ”Haenko sen?”

Hänen ja Edin katseet kohtasivat hetkeksi, ja vihamielisyys kipunoi. Sitten Ed laski katseensa. ”Jos se käy päinsä.”

Edin ja Susannan lähdettyä lääkäri jäi taloon. Ei mennyt kauankaan, kun Emilylle selvisi miksi.

”Teidän pitää lopettaa tämä”, Derek aloitti. ”Tiedätte, että ensisynnyttäjälle kotisynnytys on selvästi vaarallisempi kuin muille.”

”Niinkö? Olisin luullut, että te jos kuka olisitte perillä tilastoista. Niiden mukaan kotisynnytykset ovat itse asiassa erittäin turvallisia.”

”Mitä tekisitte, jos ongelmia ilmenisi? Kuiskuttelisitte jotain loitsuja ja toivoisitte parasta?”

Emily tukahdutti raivonsa. Viehättävä huone, jossa Susanna oli aikonut lapsensa synnyttää, saattoi näyttää kaikelta muulta kuin synnytyshuoneelta, mutta Emilyn tuolien ja sohvan taakse piilottamissa laatikoissa ja kasseissa oli kaikki mahdolliset laitteet, jotka tarvittiin turvallisen ja onnellisen lopputuloksen varmistamiseen.

”Olenko koskaan menettänyt lasta?” Emily kysyi jäykästi yrittäessään pysytellä tyynenä, vaikka suloinen synnytystapahtuma oli keskeytetty aivan turhaan.

”Yhdessä tutkinnassa...”

”Aivan, ja jos olisitte lukenut raportin kunnolla, tietäisitte, ettei perätarjonta ollut millään tavoin ennustettavissa. Lapsi kääntyi viime hetkellä, mutta voi silti aivan hyvin, niin silloin kuin nytkin.”

Derek Gardner huokaisi. ”Kuule, Emily...”

Emily, joka oli yleensä mitä rennoin tyyppi, jäykistyi kuullessaan etunimensä. ”Neiti Bailey”, hän oikaisi.

Derek ymmärsi sentään noloastua. ”On vain ajan kysymys, milloin jokin menee pahasti vikaan.” Hän vaikenä. ”Olen suoraan sanoen huolissani teistä – ja koko äitiysklinikasta.

Olette järkyttänyt hyvin vaikutusvaltaisia henkilöitä. Sir Roger saattaa olla eläkkeellä, mutta hän kuuluu silti jokaiseen hallitukseen ja komiteaan. Hän voi tehdä elämästänne hyvin vaikeaa.”

Emily melkein hymyili. ”Elämäni on jo varsin vaikeaa, kiitos.”

Hän ei kertoisi Gardnerille, että oli jo ollut yhden äidin luona aamuun asti ja tukenut tätä yli kaksitoista tuntia. Hän oli ehtinyt hädin tuskin käväistä suihkussa ja ahmaista voileivän, kun Susanna oli soittanut. Jos Susannan ystävä Flora, jonka oli pitänyt olla Susannan synnytyskumppani, ei olisi estynyt tulemasta, Emily olisi nukkunut muutaman tunnin ennen tuloaan. Hän oli kuitenkin luvannut Susannalle, ettei tämän tarvitsisi olla yksin, kun synnytys oli käynnistynyt, ja siksi hän oli täällä.

Derek kohautti olkapäitään, ja yhtäkkiä Emily huomasi, että mieskin oli väsynyt ja paineen alla. ”Pyydän vain, että miettisitte tarkkaan, miten työtänne teette”, lääkäri sanoi. ”Tai harkitsisitte edes palaamista sairaalaan ja kaiken tekemistä kunnolla. Meillä on kauhea pula kättilöistä.”

Emilyn myötätunto haihtui, ja kiukku kiertyi jähmettyneeksi laavamöykyksi hänen vatsaansa. Hän tiesi kuitenkin, että ellei hän olisi hyvin varovainen, hän sanoisi tai tekisi jotain täysin peruuttamatonta. ”Satun olemaan sitä mieltä, että me *teemme* kaiken kunnolla! Hoidamme työmme erittäin ammattitaitoisesti. Ajattelen sitä joka päivä, kun menen töihin, ja joka kerta, kun autan vauvan turvallisesti maailmaan.”

”Yritän vain olla avuksi”, Derek sanoi. ”Tiedätte paremmin kuin minä, että äitiysklinikka on uhan alla, ja maine

yhteistyökyvyttömyydestä ja joustamattomuudesta vain pahentaa asioita. Kerron sen teidän ja yksikkönne parhaaksi.”

Siitä tosiasiaista, että Derek oli oikeassa klinikan uhanalaisuudesta, ei ollut apua. Emilyn raivo kiehahti yli äyräiden. ”Kuinka te kehtaatte? Millä oikeudella te...” Hän potkaisi kumista synnytysallasta niin kovaa, että vettä loiskahti reippaasti laidan yli ja Derekin jalat kastuivat. Mies hypähti sadatellen taaksepäin, ja Emily painoi käden suulleen. Huoneeseen laskeutui painostava hiljaisuus. Sitten Emily tokaisi yhteen puristuneiden hampaidensa lomasta: ”Otan lomaa ja saatan sen jälkeen jäädä sapattivapaalle. Olkaa hyvä ja menkää. Minulla on paljon siistittävää.”

”Emily... neiti Bailey. Yritän vain auttaa.”

Emily henkäisi syvään. ”En ottaisi apuanne vastaan, vaikka olisin sokea ja minun pitäisi ylittää kuusikaistainen moottoritie. Olkaa hyvä ja lähtekää!”

Emily teki itse muutaman hengitysharjoituksen, joita hän opetti odottaville äideille, ja kuivasi sitten veden, sammutti kynttilät ja keräsi kaikki tavaransa, neulomuksensa mukaan lukien, ennen kuin harkitsi vaihtoehtojaan. Hän oli mennyt liian pitkälle Derek Gardnerin kanssa, hän tiesi sen. Hän oli vaarassa pilata kaiken, sekä itseään että klinikkaa ajatellen. Hän ei olisi ikinä räjähtänyt sillä tavalla, ellei olisi ollut niin väsynyt. Ei, ei vain väsynyt, vaan lopen uupunut. Ei ollut kyse ainoastaan siitä, että hän ei ollut nukkunut edellisyönä, vaan siitä, ettei hänellä ollut ollut vapaata aivan liian pitkään aikaan. Hänellä oli paljon lomia rästissä, ja kuten hän oli Derekille sanonut, hän voisi pitää vapaata. Hänellä ei ollut mitään sovittuja synnytyksiä muutaman viikkoon. Tulevat

äidit ehtisivät hyvin tutustua johonkin toiseen kätilöön ennen h-hetkeä. Emilyn ei tarvitsisi ajatella, että hän hylkäisi ketään.

Minne hän menisi tai mitä hän tekisi olisi sivuseikka. Hän pohtisi sitä myöhemmin.

Parin päivän kuluttua hän oli kotona tietokoneellaan katselemassa matkakohteita ja mietti, miksei yksikään upeista aurinkorannoista kiinnostanut häntä, kun hänen puhelimensa soi. Soittaja oli hänen yliopistoaikainen paras ystävänsä, jota hän ei ollut nähnyt aivan liian moneen vuoteen.

”Rebecca! Miten ihana kuulla sinusta!” Koska puhelimesta ei kuulunut iloista kiljähdusta, Emily vaiken. ”Onko kaikki hyvin?”

”Itse asiassa, tuota, olen pienessä pulassa. Mutta ennen kuin pyydän elämäni suurinta palvelusta, kerro, mitä sinulle kuuluu.”

Emily vastasi vain lyhyesti, koska halusi kovasti tietää, mitä Rebecca häneltä halusi. ”...olen siis periaatteessa kylästynyt ja etsin netistä lomakohdetta”, hän totesi lopuksi. ”Mistä palveluksesta sinä puhuit?”

”Voi, Em! Jumala on olemassa! Tarvitsen jonkun laittamaan ruokaa paitillemme. Muistathan höyrylaivan, jonka James ja minä varustelimme hotelliksi? Ja sinä olet ainoa ihminen, johon voin luottaa ja joka ei tee minua hulluksi.” Rebecca vaiken hetkeksi. ”Ehkä minun pitäisi selittää. Odotan lasta.”

Emily yritti sisäistää kuulemansa. ”Miten pitkällä olet?”

”Noin seitsemännellä kuulla. Luulin, että pystyisin jatkamaan risteilykauden loppuun asti, mutta pinnani on

lyhentynyt viime aikoina reippaasti, ja James on kieltänyt minua työskentelemästä paatilla.”

Emily puraisi kieltään, jottei hörähtäisi. ”Voi, muru.”

”En vain jaksu selittää vitsejäni tai keittiöni sääntöjä ventovieraalle”, Rebecca jatkoi. ”Meillä oli se ihana kesä luomukahvilassa, muistatko? Yhteistyömme sujui tosi hyvin, ja olisit aivan täydellinen...”

”Mutta, Becca!” Emily yritti olla kuulostamatta tuomitsevalta. ”Tiesit olevasi raskaana. Mikset palkannut jotakuta jo aikaisemmin?”

”Kuten sanoin, en ajatellut tarvitsevani ketään. Minulla on ihmisiä, jotka voivat tuurata minua viikon silloin toisen tällöin, mutta eivät lähes kolmea kuukautta putkeen. Selvisin hyvin kahdesta edellisestä raskaudestani, mutta tällä kertaa olen todella väsynyt.”

”Varmasti, olethan seitsemännellä kuulla. Milloin laskettu aika on?”

”Syyskuun lopussa. Ja olen järjestänyt kaiken, olen todella. En vain tiennyt, että tuntisin itseni näin väsyneeksi ja huonovointiseksi.”

Emily huokaisi. ”Kolmannet lapset ovat usein erilaisia.”

”Eli, tuletko sinä? Sanoit olevasi kurkkuasi myöten täynnä ja etsiväsi jotain lomapaikkaa? Eihän tämä tosin varsinaista lomaa olisi...”

Kun puhelu Rebeccan kanssa tunnin kuluttua päättyi, Emily oli tehnyt päätöksen. Hänen ei tarvitsisi mitään muuta kuin mennä käymään Sallyn luona.

Sally ja Emily olivat olleet työtovereita kaksi vuotta, mutta heillä ei ollut monestikaan ollut tilaisuutta jutella

kunnolla. Useimmiten he vain luovuttivat työt nopeasti toisilleen ja keskustelivat joko raskaana olevista äideistä tai kursseista, joita he näille pitivät. Sally oli kuitenkin käsenyt Emilyn tulla heti, kun Emily oli soittanut, ja Emily oli kiitollinen mahdollisuudesta.

”Nyt on niin”, Emily aloitti jonkin ajan kuluttua, ”että minun täytyy pitää lomaa. Rebecca on paras ystäväni, ja hän on raskaana. Sain sen käsityksen, ettei se ollut aivan suunniteltu juttu. Mutta siis, hän ei pysty laittamaan ruokaa heidän puksuttajallaan...”

”Mikä se on? Jonkinlainen junako?”

Emily nauroi. ”Se on laiva, rahtialus. Ennen vanhaan sillä kuljetettiin tavaroita Ylämailta Skotlannin saarille ja takaisin. Nyt se on eräänlainen kelluva hotelli. Ihmiset menevät sinne lomalle.”

”Ja sinusta tulee kokki?”

Emily nyökkäsi.

”Osaatko laittaa ruokaa?”

Emily heitti ystävänsä pistaasipähkinän kuorella. ”Tiedät, että osaan. Ja nyt on täydellisin aika minulle. Olen kurkuani myöten täynnä sitä, miten järjestelmä kiusaa minua ja minulle hoetaan, että kotisynnytykset ovat vaarallisia. Olen tauon tarpeessa.”

”Jätät siis meidät huolehtimaan jälkimainingeista? Kaikesta, mikä vaikeuttaa työtämme entisestään?”

Emily näytti kauhistuneelta. ”Anteeksi... olen kamalan pahoillani! Olen vain niin väsynyt...”

”Äh, älä nyt. Äläkä huoli.” Sally tarttui pulloon ja jakoi viimeiset tipat tasan molempiin lasiihin. ”Me pärjäämme kyllä. Toivottavasti.”

”Niin pärjäätte. Tiedän, ettei klinikalla ole rahoitusta, mutta teemme todella hyvää työtä.”

”Ja sinä haluat mennä laittamaan ruokaa jollekin vanhalle paatille sen sijaan, että tekisit tätä hyvää työtä minun kanssani?”

”Juu-u! Mutta tulen takaisin. Kaipaan vain maisemavaihdosta.” Emily nousi ja halasi ystäväänsä. ”Minulla on niin hyvä tunne tästä. Tiedän, että tulen takaisin energisointuneena ja voimaantuneena, ja lupaan taistella järjestelmää vastaan meidän kaikkien puolesta!”

Ensimmäinen luku

EMILY KATSOI REPPUAAN, joka kökötti nyt ylisuurta kylpylää muistuttavalla aluksella. Paatissa oli iso savupiippu ja korkea ohjaushytti. Siitä huolimatta Emily arveli, että savupiippu haittasi varmasti näkyvyyttä. Lisäksi laivassa oli korkea keula, jonka kylki laski kohtisuoraan veteen, ja masto kohoisi lähellä keulaa. Se oli keltainen, ja siitä lähti köysistö. Loput veneestä oli maalattu kekseliäästi punaiseksi ja mustaksi, ja ellei Emily olisi matkustanut kuusi tuntia, häntä olisi hymylyttänyt. Hän oli unohtanut, että matka Lounais-Englannista Skotlantiin oli melkoinen.

”Minun ei olisi pitänyt tulla”, hän mutisi. ”Minun ei olisi pitänyt ottaa kesätyötä, hommaa, jota olisin saattanut tehdä opiskeluaikoinani. Olen kolmekymmentäviisi, ja minulla on ammattitutkinto. Tämä on naurettavaa!”

Mutta sitten hän katsoi ympärilleen ja näki, miten heinäkuiset auringonsäteet kimmelsivät meren pinnalla ja kukkulat kohosivat ja saaret piirtyivät sinistä taivasta vasten. Lähimpänä avautui hyvin kaunis satama, Crinan, jota reunustivat värikkäiksi maalatut talot ja viihtyisältä hotellilta näyttävä rakennus. Hän muisti ensin bussi- ja sitten automatalla näkemänsä maisemat ja totesi olevansa

mahdollisesti maailman kauneimmassa paikassa. Vettä ei satanut, ja näytti siltä, että tällä hetkellä hyttysetkään eivät kiusaisi. Siinä oli riittävästi hyviä syitä liittyä paattiin jo kii-dätetyn repun seuraan. Sen oli vienyt sinne tumma ja lähes tuppisuinen mies, joka oli hakenut hänet Lochgilpheadin linja-autoasemalta. Emily oli tehnyt järjettömän päätöksen, ja hänen pitäisi toimia sen mukaan.

Hän nousi höyrylaivaan, jota Rebecca oli kuvaillut lähes perheenjäseneksi. Itse asiassa se oli vanha rahtialus. Yksi osa laivastoa, joka oli rakennettu toisen maailmansodan aikaan kuljettamaan kaikkea, mitä Ylämailla ja saarilla saatettaisiin tarvita maatilavälineistä ruokatarvikkeisiin ja karjasta viskiin. Laiva oli muutettu matkustaja-alukseksi jo monta vuotta sitten. Sen energialähteenä oli höyry, ja Rebeccan mukaan siinä oli paljon onnetta. Emilyn tehtävänä oli laittaa ruo-kaa matkustajille nyt, kun Rebecca, joka omisti laivan yhdessä miehensä Jamesin kanssa ja harjoitti sillä menestyvää liike-toimintaa, ei enää kyennyt, koska odotti lasta.

Emily oli antanut talonsa vuokralle kesäksi. Hän oli onnistunut ottamaan kaikki hänelle kuuluvat lomat ja sapattivapaan niiden perään. Sen tehtyään hän oli noussut lentokoneeseen ja sitten kahteen bussiin, ja nyt hän oli täällä.

”Huhuu!” hän huikkasi. ”Onko ketään kotona?” Kättilö-nä hän oli tottunut menemään sisälle toisten koteihin, kun asukkailla oli muuta puuhaa, mutta tämä oli eri juttu. Kaik-kialla oli hiljaista.

Hän seisoi kannella vielä vähän aikaa nauttiakseen näkö-alasta ja antaakseen matkan rasitusten haihtua ennen kuin päätti mennä alas. Siellä täytyi olla joku. Rebecca oli sanonut,

että saattaisi olla ostoksilla ja James järjestelemässä hiilitoimitusta, mutta luvannut että paikalla olisi ainakin yksi työntekijä ottamassa hänet vastaan.

Emily löysi puuportaat, jotka johtivat alas entiseen ruumaan, nykyisiin ensimmäisen kerroksen majoitustiloihin. Hän lähti laskeutumaan alas. ”Onko täällä ketään?”

Vastausta ei vieläkään kuulunut, joten hän katseli ympärilleen ja päätti asettua taloksi, vaikkei kukaan olisikaan auttamassa häntä siinä.

Hänen edessään oli pitkä, kiillotettu mahonkipöytä, jonka ääressä Rebeccan lähettämän esitteen mukaan kaikki, niin matkustajat kuin henkilökuntakin, ruokailivat yhdessä. Nyt pöydällä oli iso hedelmäkulho ja pino lukemattomia sanomalehtiä. Toisella puolella oli kiinteä, sohvamainen puupenkki, jolla oli mukavannäköisiä tyynyjä, ja toisella puolella pelkkä penkki. Katsellessaan ruokaryhmän pituutta Emily tajusi kokkaavansa monelle ihmiselle. Siitä oli kauan, kun hän oli ollut töissä kahvilassa ja valmistanut kasvislasagnea kahdellekymmenelle hengelle. Toivottavasti taidot eivät olleet ruostuneet.

Ruokapöydän lisäksi salongissa (joksi tilaa esitteessä nimitettiin) oli kiinteitä sohvia, jotka oli järjestetty kookkaan tulisijan ääreen. Vaikka oli lämmin kesäpäivä, tuli paloi kodikkaasti ja tarjosi miellyttävää, aromaattista tuoksua ja lämpöä. Seinillä (laipioissa, Emily korjasi mielessään) oli maalauksia ja istuimilla kudottuja villasaaleja ja tyynyjä. Ne olivat kaikki skotlantilaistyylisiä, mikä lisäsi kodikkuutta ja viihtyisyyttä. Salongista näki myös portaat, jotka johtivat ilmeisesti alas vierashytteihin, ja kaiken kaikkiaan tila vaikutti mukavalta ja kotoisalta.

Vaikka Emilyn olisi tehnyt mieli asettua rennosti tulisi-
sijan ääreen selailemaan viikonloppuliitettä, hänestä tuntui,
että hänen pitäisi tutustua kapyysiin, koska se olisi hänen
työpisteensä. Jos pahin tapahtuisi ja äitiysklinikka suljettai-
siin tai jos hän olisi loukannut liian montaa tärkeää henkilöä,
kapyysi saattaisi olla hänen työpaikkansa seuraavan vuoden
ajan. Taivas yksin tiesi, mitä hän tekisi talvella, kun höyry-
laivaristeilyjä ei järjestetty.

Kapyysiin mennessään hän antoi itselleen luvan pysäh-
tyä katselemaan yhtä maalausta. Kuten useimmissa muissa-
kin tauluissa, siihen oli kuvattu tämä höyrylaiva, mutta eri
paikassa kuin nyt. Taulussa ei näkynyt lempeitä, kaukaisia
saaria ja kukkuloita, vaan vuoret olivat lähempänä majesteet-
tisempina, lähes hallitsevina. Höyrylaiva kynti urhoollisesti
merta höyry savupiipusta tupruten ja ilmeisesti kovaa viimaa
uhmaten. Emily ei millään saanut selvää taulun nimestä,
koska se oli kirjoitettu niin pienellä. Hän toivoi, että nimi
kertoisi kuvan esittämästä paikasta, kun hänen korviinsa
kantautui äänekästä rapinaa. Hän säpsähti. ”Huhuu?”

Vastausta ei kuulunut, vain lisää rapinaa.

Voi luoja, Emily ajatteli, rottia! Olen yksinäni vanhassa
laivassa, ja täällä on rottia! Ihmiset sanoivat hänen rotta-
pelkoaan järjettömäksi. Hänestä se ei ollut järjetön. Rotat
olivat inhottavia, tauteja levittäviä otuksia, jotka virtsasivat
juostessaan. Rebecca ei ollut missään vaiheessa sanonut
mitään rotista. Emily joutuisi viettämään yön rottia kuhise-
vassa laivassa. Siitä ei tulisi mitään. Hänen pitäisi muuttaa
hotelliin.

Hän erotti syrjäsilmillään liikettä, ja hätäannus kou-
raisi häntä. Liike oli näkynyt kapyysissa, ja vaikka hän ei

itse asiassa olisi halunnut nähdä rottaa, hän huomasi katseensa seuraavan ääntä. Pesualtaassa oli muovipussi, ja se heilahteli.

Hän kiljahti. Ei lujaa, mutta riittävän kuuluvasti, jotta joku purskahti nauruun. Kapyysin kulman takaa ilmestyi näkyviin tyttö. Hän oli Emilyä nuorempi ja hyvin nätti. Tytöllä oli tummat kiharat ja kurvikas vartalo, jota farkut ja tiukka pusero korostivat. Tyttö oli selvästi pysytellyt näkymättömissä odottaen, että Emily säikähtäisi äänen aiheuttajaa – mikä se sitten olikin.

”Ne ovat katkarapuja”, tyttö selitti ivallisesti. ”Isoja katkarapuja. Ostimme ne tänä aamuna. Ei kai Rebeccan hankkima uusi kokki pelkää äyriäisiä?”

Emily osasi lukea ihmisiä ja tajusi, ettei tyttö ilahtunut hänet nähdessään. Hän mietti, miksi ei. Oliko tyttö ajatellut suoriutuvansa kokkaamisesta yksin ja oli katkera Rebeccalle, kun tämä oli rahdannut paikalle vieraan ihmisen? Emily pelkäsi joutuvansa tekemään kovasti töitä tulakseen toimeen tytön kanssa. No, sitten hänen pitäisi vain uurastaa.

”Hei, minä olen Emily. Ja ei, pärjään yleensä hyvin äyriäisten kanssa. Tavallisesti ne vain ovat jo kuolleet, kun puuhastelen niiden parissa.”

”Vain tuorein on riittävän hyvää meille.” Tyttö puhui omistavasti. Hän oli selvästi ylpeä höyrylaivan korkeista laatuvaatimuksista.

”Entä mikä sinun nimesi on?”

”Billie”, tyttö vastasi.

Emily nyökkäsi. ”Tulin auttamaan Rebeccaa, koska latenssivaihe alkaa jo lähestyä.”

Rakkautta laineilla

#hyvänmielenkirjat

Emily on tyytyväinen elämäänsä. Hän rakastaa työtään kätilynä ja nauttii elämästään sinkkuna. Silti hänestä on alkanut tuntua, että hän kaipaa elämäänsä jotain muutosta. Kun hänen paras ystävänsä Rebecca kysyy, haluaisiko hän viettää kesän kokkina höyrylaivalla Skotlannin rannikolla, hän tarttuu tilaisuuteen.

Pian Emilyyllä onkin kädet täynnä töitä ja kimpussa kiukkuinen keittiöapulainen Billie. Myös komea paikallinen lääkäri Alasdair ilmestyy kuvioihin. Emily tosin yrittää epätoivoisesti olla huomaamatta miestä, sillä uusi rakkaus ei todellakaan mahdu hänen kuvioihinsa juuri nyt.

Katie Fforden elämänmyönteinen *Kesä merellä* on ihanaa todellisuuspakoa täynnä huumoria, romantiikkaa ja hurmaavaa laivatunnelmaa Skotlannin karun kauniissa merimaisemissa.

